

بررسی ابعاد قرآنی، فقهی و اجتماعی پیام اخیر رهبر معظم انقلاب

ضرورت امیدآفرینی و پرهیز از دوگانگی‌های دروغین در آینده وحی

مریم احمدی شیروان | انتشار پیام راه‌گشای رهبر معظم انقلاب اسلامی و استناد دقیق ایشان به آیه مبارکه «وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ» فصل نوینی را در عرصه «جهاد تبیین»، روایت قدرت، امیدآفرینی و صیانت از انسجام ملی گشوده است. معظم‌له در این پیام مهم با تأکید بر ضرورت دستیابی به «ایران هرچه قوی‌تر»، ابعاد گوناگونی از مسئولیت‌نخبگان، دولتمردان و آحاد جامعه را تبیین کرده‌اند. به همین مناسبت، در گفت‌وگویی با حجت‌الاسلام دکتر محمدعلی اسدی‌نسب، مدیر گروه قرآن‌پژوهی پژوهشکده حکمت و دین‌پژوهی پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی؛ ابعاد قرآنی، فقهی و اجتماعی این بیانات راه‌گشا را به بحث نشست‌هایم.

■ ضرورت امیدآفرینی و پرهیز از دوگانگی‌های دروغین
حجت‌الاسلام اسدی‌نسب در ابتدا با اشاره به هوشیاری مردم می‌گوید: دشمنان اسلام و انقلاب اسلامی هرچه تاکنون زخم خورده‌اند به سبب مقاومت هوشیارانه مردم مسلمان بوده است؛ از این رو اقدامات فراوانی را به‌کار برده‌اند تا این مقاومت را بشکنند، مانند دوگانگی‌های دروغین میان مردم، ایجاد یأس و اینکه راهی جز تسلیم در برابر آنان وجود ندارد. بنابراین توجه به نکات زیر لازم است.

نخست اینکه دوگانگی‌های دروغین، توطئه دشمن برای ایجاد انفعال است. قرآن کریم همواره مؤمنان را از افتادن در دام دوگانه‌های ساختگی دشمن برحذر داشته است. دشمن با القای تقابل میان «صلح و جنگ» یا «اقتصاد و مقاومت»، در پی آن است جامعه را میان دو راهی به ظاهر متضاد محصور کند، در حالی که در منطق قرآنی، «عزت»، «امنیت» و «استقلال اقتصادی» همه در سایه «جهاد هوشمندانه» و «مقاومت شرافتمندانه» معنا می‌یابند. خداوند در آیه ۶۰ سوره انفال می‌فرماید: «وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ...» یعنی هرگونه توانمندی (چه نظامی، چه اقتصادی و چه علمی) در جهت بازدارندگی و حفظ کیان جامعه، خود نوعی جهاد و مقاومت محسوب می‌شود. بنابراین، دوگانه‌سازی دشمن، نه تنها واقعی نیست، بلکه یک حربه روانی برای تضعیف اراده ملی است. وی اضافه می‌کند: در این میان نقش دولت در امیدآفرینی

گفت‌وگو

محمد ولائی | مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی از مهم‌ترین نهادهایی است که پس از انقلاب اسلامی با هدف نزدیک کردن تصورات مذاهب اسلامی نسبت به یکدیگر و ایجاد زمینه گفت‌وگو و همکاری بیشتر تأسیس شد. نهادهی که از دغدغه حوزه‌های علمیه شیعه نسبت به معضل تفرقه در جهان اسلام برخاسته بود. همزمان با سالروز تأسیس مجمع تقریب در تقویم قمری و برگزاری چهلمین کنفرانس بین‌المللی وحدت اسلامی در روزهای اخیر، نگاهی داریم به این نهاد وحدت‌بخش در جهان اسلام.

■ اختلاف، استعمار، تفرقه
اختلاف میان مسلمانان، داستان امروز و دیروز نیست. از همان سده‌های نخست اسلامی، مسلمانان با اینکه قرن‌ها در کنار یکدیگر زندگی کرده‌اند، درباره مسائل اعتقادی، فقهی و تاریخی اختلاف نظر داشته‌اند؛ اختلافاتی که در بسیاری از دوره‌ها در محدوده مباحث علمی باقی مانده و در دوره‌هایی نیز به نزاع کشیده شده است. اما شاید در هیچ دوره‌ای همانند یک قرن اخیر، اختلافات مذهبی به‌مسئله‌ای فراگیر تبدیل نشده باشد. فروپاشی امپراتوری عثمانی، شکل‌گیری دولت‌های جدید در جهان اسلام، مرزهای جدید سیاسی، استعمار، مسئله فلسطین، رقابت قدرت‌های منطقه‌ای و سپس ظهور جریان‌های تکفیری سبب شد اختلاف میان مذاهب اسلامی بیش از آنکه صرفاً موضوعی اعتقادی و فقهی باشد، به مسئله‌ای اجتماعی، سیاسی و حتی امنیتی تبدیل شود. در این میان دخالت‌های استعمار از مهم‌ترین عواملی بود که اختلاف مذهبی را از کتاب مکتب، به کارزار سیاست و جنگ کشاند.

به همین دلیل، از نیمه نخست قرن بیستم، در میان گروهی از علما و متفکران مسلمان این سؤال جدی شکل گرفت که آیا می‌توان ضمن حفظ تفاوت‌های مذهبی، راهی برای همکاری و هم‌گرایی میان مسلمانان پیدا کرد؟
■ وحدت برای بقای اسلام
در چنین وضعیتی وحدت مذاهب دیگر صرفاً یک توصیه اخلاقی برای پرهیز از اختلاف نیست؛ بلکه به یک ضرورت حیاتی برای بقای اسلام تبدیل می‌شود. ضرورتی که بخش مهمی از حوزه‌های علمیه شیعه و اهل سنت از دهه‌ها پیش به آن توجه کرده بودند و در ایران پس از انقلاب اسلامی، شکل نهادهی و سازمان‌یافت‌تری به خود گرفت: «مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی».

این مجمع در سال ۱۳۶۹ به دستور رهبر شهید انقلاب تأسیس شد و اساسنامه آن، مجمع را نهادهی «اسلامی،

و پرهیز از سیانمایی نیز بسیار مهم است. قرآن، مسئولان و کارگزاران نظام را «اولی الامر» معرفی می‌کند و بر آنان وظیفه‌ای سنگین در قبال امانت «حکومت» و «اعتماد عمومی» نهاده است. آیه شریفه «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا» (نساء/ ۵۸) خطاب به همه متولیان امور، آنان را به ادای کامل مسئولیت و پرهیز از هرگونه کوتاهی یا ایجاد ناامیدی فرامی‌خواند. سیانمایی از سوی کسانی که خود را «حلال مشکلات» معرفی کرده‌اند، نه تنها با روح آیات «بشارت» و «تبشیر» در قرآن ناسازگار است، بلکه مصداق «وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ...» (بقره/ ۴۲) خواهد بود؛ چرا که کتمان دستاوردها و بزرگ‌نمایی کاستی‌ها، نوعی تحریف واقعیت است که تنها دشمن از آن شادمان می‌شود و دل مؤمنان را می‌آزارد.

■ انتقاد سازنده در محافل نخبانی

این استاد حوزه و دانشگاه تصریح می‌کند: قرآن کریم، نقد علمی، فرهنگی و جهانی» با شخصیت حقوقی مستقل تعریف کرده است. در همان اساسنامه نیز بر ایجاد هماهنگی میان پیروان مذاهب اسلامی و مقابله با توطئه‌هایی که به تفرقه میان مسلمانان منجر می‌شود، تأکید شده است.

■ ریشه در دارالتقریب قاهره
اما مجمع تقریب از خلا متولد نشد و این ایده دهه‌ها پیش در میان برخی از عالمان شیعه و اهل سنت شکل گرفته بود. تجربه «دارالتقریب بین المذاهب الاسلامیه» در قاهره و همکاری شخصیت‌هایی از دو سوی جهان اسلام، از مهم‌ترین حلقه‌های این تاریخ است. اصل گفت‌وگو با دیگر مذاهب و تأکید بر مشترکات اسلامی در میان عالمان شیعه سابقه‌ای طولانی دارد. در دوره معاصر، این رویکرد در چهره‌هایی نظیر آیت‌الله بروجردی شکل روشن‌تری پیدا کرد که به همکاری در تأسیس دارالتقریب انجامید. در سوی دیگر نیز عالمان اهل سنت‌الازهر قاهره بودند که اختلافات فقهی را مانع همکاری امت اسلامی نمی‌دانستند.

در ایران نیز شماری از عالمان، ازجمله آیت‌الله محمد واعظ‌زاده خراسانی، پیش از انقلاب و سپس در سال‌های نخست پس از آن، به صورت جدی درگیر مسئله تقریب بودند. مجمع تقریب در واقع ادامه همان جریان فکری ریشه‌دار بود.

پس از انقلاب و به دنبال نام‌گذاری دوازدهم تا هفدهم ربیع‌الاول به‌عنوان «هفته وحدت» توسط امام خمینی(ره)، نخستین «کنفرانس وحدت اسلامی» هم در سال۱۳۶۵ برگزار شد. این کنفرانس بین‌المللی تا چهار سال بعد توسط سازمان تبلیغات اسلامی برگزار می‌شد و از سال ۱۳۶۹ که در پیانیه پایانی کنفرانس، پیشنهاد تأسیس مجمعی جهانی برای تقریب مذاهب اسلامی مطرح شد، این ایده مورد پذیرش قرار گرفت و ساختار اولیه‌اش طراحی شد.

انتخاب آیت‌الله واعظ‌زاده خراسانی به عنوان نخستین دبیرکل نیز معنادار بود. او از یک سو دانش حوزوی و

منصفانه و تبادل نظر عالمانه، رانه تنها ممنوع نکرده، بلکه آن را برای «استقامت بر حق» و «اصلاح امور» ضروری می‌داند. آنجا که خداوند از حضرت شعیب نقل می‌کند: «إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ...» (هود/ ۸۸) نشان می‌دهد طرح مشکلات در میان خواص و فرهیختگان، به شرط قصد اصلاح، نه تخریب؛ کاملاً پذیرفته است. اما تفاوت اساسی در این است که این نقدها باید در پشت درهای بسته مشورت و با حفظ مصلحت جامعه صورت گیرد، نه در فضای عمومی و با القای ناامیدی. امام علی(ع) نیز می‌فرمایند: «کلام خبرخواهانه را بپذیر، هرچند تلخ باشد؛ اما این تلخی باید با امید به اصلاح همراه باشد، نه با یأس از آینده.

حجت‌الاسلام اسدی‌نسب تمسک به «آیه نعمت» را راهبرد قرآنی برای امیدآفرینی دانسته و توضیح می‌دهد: قرآن کریم در آیه «وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ» (ضحی/ ۱۱) مؤمنان و به‌ویژه مسئولان را به «یادآوری نعمت‌های الهی» و

«گفت‌وگو از برکات خداوند» فرامی‌خواند. این دستور قرآنی، دقیقاً در نقطه مقابل سیاه‌نمایی و بزرگ‌نمایی مشکلات قرار دارد. دولتیان و مدیران جامعه موظف‌اند براساس دستورالعمل رهبری معظم‌نظام، ضمن شناسایی آسیب‌ها و تلاش برای رفع آن‌ها، همواره مردم را از دستاوردهای نظام، پیشرفت‌های علمی، امنیت پایدار و عزت بین‌المللی آگاه کنند تا روحیه «قناعت و شکرگزاری» در جامعه تقویت شود. این روش، نه تنها خوش‌بینی عمومی را افزایش می‌دهد، بلکه سبب می‌شود مردم در هنگام سختی‌هانیز با صبر و بصیرت در کنار نظام بمانند.

■ وحدت حول محور ولایت و قرآن؛ رمز عبور از بحران‌ها
این کارشناس دینی با اشاره به فرمایش اخبر رهبر معظم انقلاب یادآور می‌شود: نکته نهایی که از فرمایشات رهبری و آیات قرآنی به روشنی برمی‌آید، ضرورت «وحدت کلمه» و «انسجام ملی» در برابر دشمن است. قرآن می‌فرماید: «وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا» (آل عمران/ ۱۰۳). این «حبل‌الله» هم قرآن است، هم ولایت و هم اراده ملی برخاسته از ارزش‌های اسلامی. هرگونه تشتت، اختلاف‌افکنی یا القای دوگانگی، دقیقاً همان چیزی است که دشمن برای تضعیف نظام به دنبال آن است. بنابراین، دولتیان با الگوبری از سیره پیامبر(ص) که در سخت‌ترین شرایط، هم به مقاومت می‌پرداختند و هم به مردم امید می‌دادند، باید خط مستقیم «جهاد تبیین» را در پیش گیرند؛ تبیینی که در آن، هم «نقص‌ها» برای اصلاح گفته شود، هم «قوت‌ها» برای شکرگزاری و هم «تهدیدها» برای هوشیاری، اما هیچ‌یک به قیمت از دست رفتن اعتماد عمومی یا شادمانی دشمن تمام نشود.

حجت‌الاسلام اسدی‌نسب در پایان تصریح می‌کند: باید گفت رویکرد قرآنی در مدیریت جامعه، رویکردی «جامع‌نگر» و «واقع‌بینانه» است؛ نه خوش‌بینی ساده‌لوحانه و نه بدبینی فلج‌کننده، بلکه «عینیت‌گرایی امیدوارانه» که در آن، مسئولان با توکل بر خدا، تکیه بر توانمندی‌های داخلی و پرهیز از دوگانه‌های توطئه‌آمیز دشمن، راه «عزت» و «پیشرفت» را هموار می‌کنند و با عمل به آیه «فَإِذَا غَرَمْتُمْ فَوَكَّلُوا عَلَى اللَّهِ» (آل عمران/ ۱۵۹) گام‌هایی استوار در مسیر ساختن ایران قوی برمی‌دارند.

همزمان با سالروز تأسیس مجمع تقریب، نگاهی داریم به این نهاد که در سال ۱۳۶۹ تأسیس شد

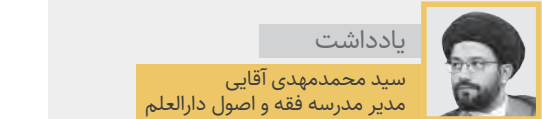
یک‌خراسانی تقریبی

آیت‌الله محمد واعظ‌زاده خراسانی، نخستین دبیرکل مجمع، خود از چهره‌های برجسته همین سنت بود. او متولد مشهد بود و در کنار تحصیل در حوزه‌های مشهد و قم، از محضر استادانی چون آیات بروجردی، گلپایگانی، امام خمینی(ره) و علامه طباطبایی بهره برد. سابقه علمی او نیز محدود به فقه و اصول نبود و در حوزه‌های قرآن، حدیث، تاریخ علوم اسلامی و فلسفه فعالیت داشت.

اما وجه مهم زندگی واعظ‌زاده شاید در همین جمع شدن چند ساحت علمی و اجتماعی در کنار هم بود؛ عالمی حوزوی و دانشگاهی که هم با مسائل روز جهان اسلام درگیر بود و هم دغدغه گفت‌وگو میان مذاهب را دنبال می‌کرد. او سال‌های طولانی مسئله تقریب را از زاویه علمی دنبال کرده بود و پس از تأسیس مجمع تلاش کرد این ایده را به یک ساختار عملی تبدیل کند. در دوره او، فعالیت مجمع تنها به کنفرانس وحدت محدود نماند. دانشگاه مذاهب اسلامی نیز شکل گرفت تا تقریب از سطح گفت‌وگوی علمی‌ای بزرگ به عرصه تربیت نسل جدیدی از پژوهشگران و دانش‌آموختگان مذاهب اسلامی منتقل شود. برای حوزه علمیه‌ای که قرن‌ها عمدتاً درون مرزهای مذهبی خود تولید علم کرده بود، این تجربه جدیدی بود. حوزه‌ای که باید ادبیات گفت‌وگو با مذاهب دیگر را نیز می‌آموخت. در بیش از سه دهه فعالیت مجمع، چهار دبیرکل مسئولیت این نهاد را بر عهده داشته‌اند: آیت‌الله محمد واعظ‌زاده خراسانی از سال ۱۳۶۹ تا ۱۳۸۰، آیت‌الله محمدعلی تسخیری از ۱۳۸۰ تا ۱۳۹۱، آیت‌الله محسن اراکی از ۱۳۹۱ تا ۱۳۹۸ و حجت‌الاسلام والمسلمین حمید شهرباری از سال ۱۳۹۸ تاکنون. این چهار دوره را می‌توان به نوعی چهار مرحله از حیات مجمع دانست: دوره تثبیت ایده، دوره گسترش ارتباطات جهانی، دوره بازخوانی مبانی نظری تقریب و دوره تلاش برای توسعه شبکه‌های منطقه‌ای و عملیاتی.

■ تقریب چه می‌گوید؟

وحدت اسلامی را نمی‌توان صرفاً در حد یک توصیه اخلاقی تقلیل داد. اینکه مسلمانان با هم اختلاف‌نکنند، به یکدیگر احترام بگذارند و در کنار هم زندگی کنند، بدون تردید بخشی از ما جراست؛ اما در دوره معاصر و با چالش‌های فراوان سیاسی و امنیتی نمی‌توان به این سطح اکتفا کرد. در جنگ‌ها و بحران‌هایی که در کشورهای اسلامی رخ می‌دهد و اختلافات مذهبی در حال تبدیل شدن به ابزار سیاسی است، باید راهکاری برای مدیریت این اختلافات

وحدت اسلامی؛ راهبرد تمدنی امت اسلام

هفته وحدت، فرصتی برای بازاندیشی در یکی از بنیادی‌ترین اصول قرآن کریم و سیره نبوی است؛ اصلی که امروز نه تنها یک توصیه اخلاقی، بلکه یک راهبرد تمدنی برای عبور از چالش‌های جهان اسلام به شمار می‌آید. در شرایطی که دشمنان امت اسلامی با سیاست «تفرقه‌بینداز و حکومت کن» در پی غارت منابع و تضعیف ملت‌های مسلمان هستند، بازگشت به وحدت می‌تواند معادلات قدرت را در منطقه و جهان تغییر دهد.

■ وحدت؛ فرمانی الهی و راهبردی جامع
از نگاه قرآن، وحدت مسلمانان یک فرمان الهی و راهبردی جامع است که ابعاد سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و تمدنی را دربرمی‌گیرد. خداوند در آیه ۱۰۳ سوره آل عمران می‌فرماید: «وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا»؛ همگی به ریسمان الهی چنگ بزنید و پراکنده نشوید. این آیه یک دستور عمومی است، نه یک توصیه فردی. همچنین در آیه ۴۶ سوره انفال هشدار می‌دهد: «وَلَا تَنَازَعُوا فَبَشَلُوا وَتَذَهَّبَ رِبْحُكُمْ»؛ نزاع نکنید که سست می‌شود و قدرت و شوکتان از بین می‌رود. این یعنی تفرقه مستقیماً به شکست و زوال عزت می‌انجامد. پیامبر اکرم(ص) نیز مسلمانان را به‌مثابه یک پیکر واحد توصیف کرده‌اند که اگر عضوی از آن به‌در آید، سایر اعضا با بی‌خوابی و تب همراهی می‌کنند؛ بنابراین وحدت نه یک انتخاب، بلکه یک ضرورت وجودی برای امت اسلامی است.

■ تفرقه، انحراف از مسیر الهی است
بازگشت به این اصل قرآنی، امروز بیش از هر زمان دیگری ضروری است؛ چراکه دشمنان اسلام با بهره‌گیری از اختلافات مذهبی، قومی و ملی، امت اسلامی را به حاشیه رانده‌اند و منابع عظیم آن را به یغما می‌برند. ما در منطقه‌ای زندگی می‌کنیم که قلب تپنده انرژی جهان است؛ اما به‌جای اینکه این ثروت صرف توسعه، علم و اقتدار مسلمانان شود، خرج جنگ‌های داخلی، خرید تسلیحات از غرب و پروژه‌های لوکس حاکمان وابسته می‌شود. قرآن می‌فرماید: «إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً»؛ این امت شما امت واحدی است. تفرقه، انحراف از مسیر الهی و بازگشت به وحدت، بازگشت به قدرت و کرامت است.

سیاست استعماری «تفرقه‌بینداز و حکومت کن» قرن‌هاست با ظرافت در جهان اسلام پیاده شده است. استعمارگران با ایجاد جنگ‌های نیابتی، دامن‌زدن به تعصبات قشری، حمایت از جریان‌های تکفیری افراطی، تجزیه کشورها بزرگ اسلامی و تحقیر هویت‌های ملی، امت واحد را به ملت‌های متفرق و متخاصم تبدیل کرده‌اند. امروز نیز با ابزارهای رسانه‌ای، شایعه‌پراکنی مذهبی، ایران‌هراسی، عرب‌هراسی، شیعه‌هراسی و در مقابل، سنی‌هراسی، میان مسلمانان فاصله می‌اندازند. هدف اصلی آن‌ها این است که مسلمانان آن‌قدر درگیر اختلافات داخلی شوند که فرصت نکنند به غارت منابعشان اعتراض کنند.

■ اتحاد، معادلات قدرت را تغییر می‌دهد
دشمنان از وحدت شیعه و سنی بیشتر از هر چیز دیگری می‌ترسند؛ زیرا وحدت به معنای پایان غارت منابع، پایان نفوذ نظامی و سیاسی و ظهور یک بلوک قدرتمند جهانی است که می‌تواند در برابر زیاده‌خواهی‌های استکبار بایستد. تجربه تاریخی صدر اسلام نشان می‌دهد وقتی مسلمانان متحد بودند، توانستند در ابرقدرت زمان خود را به چالش بکشند. اتحاد، معادلات قدرت را تغییر می‌دهد. اگر ۱٫۵ میلیارد مسلمان با ذخایر عظیم نفت، گاز، موقعیت ژئوپلیتیکی و نیروی انسانی جوان متحد شوند، هیچ قدرت استعماری توان مقابله با آن‌ها را نخواهد داشت و بی‌تردید، امروز آمریکا و یادای اش نمی‌توانستند در برابر امت واحده اسلامی، هیچ غلطی بکنند.

■ با تمرکز بر مشترکات دینی به تحقق وحدت کمک کنیم
اما تحقق وحدت نیازمند نقش آفرینی رسانه‌ها، نخبگان فکری و تک‌تک مسلمانان است. رسانه‌ها و نخبگان باید از توهین به مقدسات دیگر مذاهب جلوگیری کنند، بر مشترکات دینی تأکید ورزند، شایعات تفرقه‌افکنانه را خنثی کرده و تصویری واقعی از اسلام واحد ارائه دهند.

تولید محتوای تقریبی، گفت‌وگوهای بین‌مذهبی و تبیین سیره پیامبر(ص) در ایجاد برادری می‌تواند گام‌های مؤثری باشد، اما نباید به همین بسنده کرد. جوانان نیز در زندگی روزمره می‌توانند با پرهیز از تفرقه‌افکنی در فضای مجازی، احترام به برادران اهل سنت و شیعه، شرکت در فعالیت‌های مشترک و مطالعه درباره مشترکات دینی، به تحقق وحدت کمک کنند. وحدت از رفتارهای کوچک آغاز می‌شود؛ وقتی یک جوان شیعه به برادر سنی خود به‌عنوان یک مسلمان واقعی نگاه کند و برعکس، دشمنان در ایجاد شکاف ناکام می‌مانند.

وحدت اسلامی، نه یک شعار مناسبتی، بلکه یک راهبرد تمدنی است که می‌تواند امت اسلام را از وضعیت انفعالی کنونی خارج کرده و به جایگاه شایسته خود در تاریخ بازگرداند. دشمنان ما از وحدت ما می‌ترسند، نه از ثروت ما. اگر مسلمانان با تکیه بر مشترکات دینی و منافع جمعی، یکصدوا و یکدل شوند، هیچ قدرت استعماری توان مقابله با آن‌ها را نخواهد داشت. هفته وحدت، فرصتی مغتنم برای بازگشت به این اصل قرآنی و تحقق آرمان امت واحده است.